

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/78/2014
Identifikačné číslo spisu:	6012201280
Dátum vydania rozhodnutia:	04.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6012201280.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: T.E., P., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, Národná 34, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 1N 3742/12 zo dňa 15. novembra 2012, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27Sp/37/2012-52 zo dňa 21. mája 2014 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27Sp/37/2012-66 zo dňa 14. júla 2014 voči výroku 1. a 2., takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľa o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie odporcu č. 1N 3742/12 zo dňa 15.11.2012, ktorým bolo rozhodnuté o žiadosti navrhovateľa, ako žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci tak, že navrhovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci s poukazom na § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“). Odporca tak rozhodol z dôvodu, že nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím žiadateľ nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že námietku navrhovateľa spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení z dôvodu nesprávnej aplikácie hmotnoprávneho predpisu považoval za dôvodnú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu nezodpovedá požiadavke na náležité odôvodnenie rozhodnutia tak, ako je to upravené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Odkaz odporcu na zákon č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov bez ďalšieho odôvodnenia, resp. citácie príslušných ustanovení aplikovaného právneho predpisu na predmetnú právnu vec, resp. na skutkové zistenia správneho orgánu v prejednávacom prípade, sú nepostačujúce na prijatie záveru o bezúspešnosti sporu. Výrok č. 2, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania odôvodnil tým, že predmetom konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu na základe podaného opravného prostriedku, v ktorom súd preskúmava zákonnosť rozhodnutí správneho orgánu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z.z. Z uvedeného vyplýva, že práve správny súd v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. je oprávnený takúto otázku preskúmať, a preto nebol dôvod, aby konanie s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. prerušil, keďže rozhodnutie nezávisí od otázky, ktorú by nebol oprávnený v tomto konaní riešiť. K druhej časti ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., a teda, že súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná a postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že v takomto prípade nie je možné konanie prerušiť na návrh účastníka konania, ale len v prípade splnenia podmienok stanovených v § 109 ods. 1 písm. b/ veta druhá O.s.p. K záveru o potrebe predloženia veci ústavnému súdu správny súd nedospel, a preto neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

II.

Proti rozsudku krajského súdu voči výrokom 1. a 2. podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27Sp/37/2012-52 zo dňa 21.05.2014 zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a záväzným pokynom nariadil krajskému súdu, aby sa meritórne zaoberal kľúčovými otázkami. Taktiež navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel v znení pôvodného petitu tak, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

V súvislosti s výrokom 2. napadnutého rozsudku prvého stupňa uviedol, že všeobecne súhlasí s odôvodnením, ktoré súd prvého stupňa k predmetnému výroku uviedol, avšak podľa jeho názoru si prvostupňový súd neuvedomil, že návrh na prerušenie konania súvisel s ustanovením internej normy nepublikovanej v Zbierke zákonov. Ďalej citoval čl. 125 Ústavy SR a uviedol: „Súčasťou práva na spravodlivý proces je aj súlad záväzného výroku, jeho účinkov a nezáväzného odôvodnenia (z ktorého čerpajú najviac subjekty správajúce sa podľa rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci), preto vecne správny výrok s nezákonným právne nesprávnym odôvodnením je protiprávny a zmätočný rovnako ako vecne nesprávny výrok s prípadne právne správnym odôvodnením pretože je to nelogické. Návrh navrhovateľa o prerušení konania a nesúlade internej normy GR ZVJS mal byť preto bez pochyb zamietnutý ako procesne neprípustný, bez ďalšieho pre nedostatok právomocí ÚS SR o tom rozhodovať.“ V doplnení odvolania zo dňa 15.07.2014 uviedol, že odvolaním napáda výrok 2. a namieta vady konania z titulu nesprávneho právneho posúdenia a nepreskúmateľnosti, i keď je vecne správny. Uvedené zopakoval aj v oprave odvolania zo dňa 16.7.2014. V tomto podaní tiež poukázal na pochybenia, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil súd prvého stupňa.

III.

Oporca v odpovedi na výzvu krajského súdu k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že nepovažuje za potrebné sa v danej veci bližšie vyjadrovať.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja

ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa voči výroku 1. a 2. je potrebné odmietnuť.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Odvolanie ako riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa prislúcha výhradne tomu účastníkovi konania, ktorého návrhu nebolo vyhovené. Tiež prislúcha tomu účastníkovi konania, ktorému bolo vyhovené len čiastočne, avšak len v tej časti rozhodnutia, v ktorej súd jeho návrhu nevyhovel.

V posudzovanom prípade išlo o otázku subjektívnej legitímácie na podanie odvolania.

Podľa § 201 veta prvá O.s.p. môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. To však neznamená, že každý účastník konania je oprávnený na podanie odvolania; odporovalo by to totiž funkcii a povahe odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý dáva zákon účastníkovi konania na to, aby sa mohol domôcť nápravy, ak mu bola rozsudkom súdu prvého stupňa spôsobená ujma na jeho právach.

Či k takejto ujme naozaj došlo sa neposudzuje abstraktne, ale konkrétne - vo vzťahu k návrhu vo veci samej, ktorý účastník predložil v konaní pred súdom prvého stupňa. Tento návrh bol základom rozhodnutia súdu prvého stupňa a iba z neho možno vychádzať pri posudzovaní, či je odvolateľ oprávnený domáhať sa nápravy a nie zo subjektívneho presvedčenia účastníka konania o dôsledkoch, vyplývajúcich pre neho z rozhodnutia súdu prvého stupňa. Ak teda súd prvého stupňa odvolateľovmu návrhu vyhovel v plnom rozsahu, nemôže sa tento cítiť rozhodnutím súdu poškodený a nie je preto ani oprávnený sa proti nemu odvolať.

Osobou oprávnenou na podanie odvolania je účastník. Odvolanie však nemôže podať účastník, ktorého návrhu prvostupňový súd plne vyhovel. Jeho odvolanie by nemohlo mať náležitosti, ktoré zákon pre podanie odvolania vyžaduje, a takéhoto účastníka nemožno považovať za oprávnenú osobu. V danom prípade navrhovateľ napadol rozsudok krajského súdu v časti výroku 1, ktorým mu bolo vyhovené v súlade s jeho žalobným návrhom a voči výroku 2, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh na prerušenie konania. Z odôvodnenia podaného odvolania však vyplýva, že s výrokom 2. sa navrhovateľ stotožnil, keďže uviedol, že ho považuje za vecne správny, a preto senát odvolacieho súdu z podaného odvolania navrhovateľa vyvodil, že sa odvolal proti dôvodom rozsudku týkajúcich sa výroku 2.

V prejednávanej veci krajský súd výrokom 1. zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ opravným prostriedkom zo dňa 19.11.2012 žiadal preskúmané rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, je namieste konštatovať, a to aj s ohľadom na dôvody zrušujúceho rozhodnutia, že jeho opravnému prostriedku bolo v plnom rozsahu vyhovené.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, navrhovateľ ako úspešný účastník konania pred krajským súdom nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa voči výroku 1.

Podľa § 202 ods. 4 O.s.p. odvolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Vylúčenie odvolania len proti dôvodom rozhodnutia súvisí s tým, že dôvody možno opraviť postupom podľa § 165 O.s.p., podľa odseku 1 ktorého, pokiaľ nemá odôvodnenie rozsudku podklad v zistení skutkového stavu, môže účastník pred tým, ako rozsudok nadobudne právoplatnosť, navrhnúť, aby odôvodnenie bolo opravené, a odôvodnenie nie je tou časťou súdneho rozhodnutia, ktorá by nadobúdala záväzné účinky na právne vzťahy účastníkov konania.

Posudzujúc obsah odvolania navrhovateľa podľa obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) najvyšší súd dospel k záveru, že v danej veci ide o odvolanie proti dôvodom rozhodnutia (výrok 2.), nie o návrh na opravu dôvodov, keďže z obsahu odvolania navrhovateľa nie je zrejmé, ktorú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu chce opraviť a akým spôsobom by sa mala oprava vykonať. Návrh na opravu odôvodnenia musí totiž obsahovať presný návrh, ktorá konkrétna veta odôvodnenia rozhodnutia týkajúca sa skutkových zistení súdu, má byť vypustená, nahradená, či zmenená, pričom dôvodom opravy môže byť len „rozpor s obsahom spisu“ a oprava odôvodnenia nie je prípustná ani v časti, v ktorej súd uviedol právne posúdenie veci.

Z tohto dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľa podľa § 218 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. odmietol ako odvolanie podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (výrok 1.), a ako odvolanie podané proti rozhodnutiu (jeho odôvodneniu), proti ktorému odvolanie nie je prípustné (výrok 2.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.